

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗
โต้ตอบบ้างเพื่อเป็นคติสำหรับโลก

(วันที่ ๒ ธันวาคม พวกที่วิซ่อง ๕ เขาจะมาสัมภาษณ์หลวงตาหัวข้อ คนดีแผ่นดินไทย ครับ) เขาจะมาสัมภาษณ์ พวกซ่อง ๕ นะเขาจะมาสัมภาษณ์ คงจะมาถามเรื่องราวอะไรๆ กับเรา ที่เกี่ยวกับการช่วยบ้านช่วยเมือง แล้วแต่เขาจะถามมา ถามแง่ไหนๆ ก็ตอบกัน เขาจะเอาเรื่องเหล่านี้แหละทำ ออกทั่วโลก (ผ่านดาวเทียมทั่วโลกครับ) ดูว่านั่น นี่ก็เราพูดไปตามเรื่องของเขา สำหรับเราไม่มีอะไรแล้วแหละ มันคนหมดราคาแล้ว ใครจะยอไปไหนก็เท่านั้น เหยียบไปไหนก็เท่านั้น ไม่มีอะไร ฟังไปตามโลกสมมุติที่มีได้มีเสียมีอะไร ฟังไปก็ทำตามเท่านั้นเอง สำหรับเราๆ พูดจริงๆ เราไม่มีอะไร ก็เอนเอียงไปตามโลกตามสงสารที่จะได้รับประโยชน์เล็กน้อยเพียงใดในเวลายังมีชีวิตอยู่เท่านั้นเอง นอกจากนั้นเราก็ไม่เห็นมีอะไร

ที่เขาจะออกอะไรๆ อย่างนี้ที่เราไม่ว่าอะไร เราก็คิดว่าผลลัพธ์คือประโยชน์จะมีส่วนอยู่ในอันนี้บ้าง พอเป็นคติของคนที่ยังรู้จักจักชั่วอยู่ ก็จะได้ยึดเป็นคติไปเท่านั้นแหละ สำหรับเรื่องของเราทำอะไรแล้วผ่านไปๆ เราไม่เคยยุ่งกับอะไรนะ ทำไปมันปล่อยไปพร้อมกันเลย พูดให้มันชัดๆ อย่างนี้ นี่ละที่เราสอนโลก เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใด มันก็เหมือนกงมูตรกงคูด ธรรมะเหนือหมด ผ่านไปธรรมดาๆ ใครจะติจะชมจะอะไรไม่สนใจ สนใจแต่เหตุแต่ผลที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกเท่านั้นเอง หากว่าจะมีการโต้ตอบบ้างก็เป็นคติอันหนึ่งสำหรับโลก แน่เราคิดอย่างนั้น ถ้าลำพังเราๆ ไม่ตอบ ชี้แจงตอบ ว่าจั้นเลย แต่นี่เราพูดอะไรตอบอะไรนี้ เรามีความมุ่งหมายอยู่ในนั้นๆ เสร็จนะ เราไม่มีอะไรอย่างอื่น สำหรับในตัวของเราเองเราบอกเราไม่มี ใครจะว่าอะไรก็แล้ว

วันที่ ๒ ธันวาคม เขาจะมาบ่ายสามโมงหรือ (ครับผม) เขาจะมาสัมภาษณ์มาสนทนา เรื่องการช่วยชาติบ้านเมืองอะไรต่ออะไร เราก็จะอธิบายตามความเป็นจริงของเราที่ก้าวเดินดำเนินไป เขานำออกไปไหนก็แล้วแต่เขา เราก็ไม่สนใจอีกเหมือนกัน

ผู้กำกับ มีปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตาครับ

คนที่ ๑ เมื่อตั้งมั่นดู รู้อยู่ที่จิต จะเห็นอารมณ์ต่างๆ เกิดขึ้น แล้วแปรปรวนไป ถึงที่สุดของอารมณ์เหล่านั้นก็แค่นั้น ดับทั้งหมด ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้ เหลือแต่ความรู้ว่างที่ใจเท่านั้น จากนั้นลูกจึงตั้งสติรู้อยู่ที่ว่าว่างนั้น มันก็ไม่มีอะไรเกิด อะไรดับ ไม่มีอะไรที่ไม่เที่ยง

เปลี่ยนแปลงให้เราดูเจ้าคะ ถึงจุดนี้ เราหมั่นรู้ด้วยสติกับจิตนี้ตลอด ยืน เดิน นั่ง นอน เปลี่ยนอิริยาบถต่างๆ เราเอาสติจ่อที่จิตที่ว่างอย่างนี้จะถูกผิดอย่างไรเพื่อความพ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริงเจ้าคะ หลวงตาโปรดแนะนำลูกด้วย (จาก สลัดบาร์)

หลวงตา ที่พิจารณานี้ถูกต้องแล้ว นี่ละที่ว่าให้เอาสติจ่อลงไปที่จิต จิตนี้เป็นมหาเหตุ เกิดตลอดเวลา โลกธาตุนี้เกิดจากอันนี้เป็นตัวผู้ให้ความหมายดีชั่วต่างๆ แล้วก่อนความเดือดร้อนเสียหายมาใส่ตัว ถ้าไม่มีสติมันจะคิดของมันอย่างนั้นตลอดเวลา นี่เป็นโรงงานใหญ่ของวัฏจักร ความหมุนเวียนของจิตก็เพื่อความเกิดตาย ความทุกข์ความลำบากพัวพันไปตามกันนั้นแหละ จึงเรียกว่าจิตนี้เป็นมหาเหตุ มหาเหตุอันนี้ในเบื้องต้นเป็นเรื่องของกิเลสทำงาน แสดงอยู่ตลอดเวลาภายในจิตใจ เมื่อธรรมยังไม่เข้าไปจ่อกันก็ไม่มีเรื่องของธรรม คือคำว่ามหาเหตุ มีทั้งเหตุทั้งของกิเลสทั้งของธรรมอยู่ด้วยกัน แต่เริ่มแรกนี้ธรรมจะยังไม่ค่อยได้แสดงตัวนัก มีแต่กิเลสเป็นเจ้าใหญ่ นายโตอยู่ภายในจิตใจ

ทีนี้พอสติเราตั้งไปนั้นเรียกว่าให้ดูจิตตัวเองที่เป็นมหาเหตุ พอดูนี้แล้วความคิดผิดถูกดีชั่วมันจะแสดงมาจากนั้น ทีนี้มันก็รู้กัน พอสติมีเข้าไป ความคิดทั้งหลายก็ค่อยหดเย็นเข้ามา เพราะสติเป็นเครื่องหักห้าม ถ้ามีสติแล้วหักห้ามความคิดความปรุงต่างๆ ได้เป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งกลั่นกรองเป็นความคิดดีคิดชั่ว คิดอะไรผิดนี้ปิดออกทันที คิดถูกเสริมขึ้นมา นั่น ที่พูดเหล่านี้ถูกต้องแล้ว เพื่อความพ้นทุกข์ก็อย่าหนีจุดนี้ ให้พิจารณานี้ ความพ้นทุกข์จะอยู่ที่นี้ เพราะทุกข์อยู่ที่นี้ พ้นทุกข์พ้นที่นี้เอง พ้นที่จิตเป็นตัวมหาเหตุ ด้วยการพิจารณาทางด้านจิตตภาวนา ถูกต้องแล้ว เอาเท่านั้นไม่เอามาก คนนี้ภาวนารู้สึกสำคัญอยู่มากนะ

ผู้กำกับ คนที่ ๒ ครับ

ดิฉันนั่งสมาธิ ขณะที่จิตเป็นสมาธิไม่ได้คิดอะไร ก็ได้ยินเสียงในสมาธิบอกว่าให้พิจารณาธาตุทั้งสี่ (เออ ถูกต้องแล้ว) ดิฉันกำลังจะเริ่มพิจารณาก็ได้ไปเห็นอวัยวะภายในตับไตไส้พุง ดิฉันรู้สึกตกใจเพราะไม่เคยเห็น ก็ถามออกไปว่าเห็นแล้วได้อะไร ภาพนั้นก็หายไป ดิฉันควรจะทำอย่างไรเจ้าคะ และที่ทำอยู่นี้ไม่ได้เป็นการส่งจิตออกนอกใช่ไหมเจ้าคะ ดิฉันกราบขอรบกวนเวลาของหลวงตาด้วยเจ้าคะ (จาก เสาวคนธ์)

หลวงตา พิจารณาอย่างนั้นแหละ ได้อะไรไม่ได้อะไรมันก็ได้สิ่งที่พิจารณาอยู่นั้นแหละ เข้าใจหรือ มันได้มันเสียอยู่กับการพิจารณานั้นแหละ ถ้าพิจารณาอย่างนี้เรียกว่าได้ไต่ธรรมดาได้ธรรม ได้คิดตัวอย่างอันดีงามเข้ามาใช้ อันนี้ก็ดีรองกันลงมาอยู่ (ไม่เป็นการส่งจิตออกนอกใช่ไหมครับ) พิจารณาอยู่ในร่างกายเรานี้แหละ เรียกว่าไม่ออกนอกแหละ อยู่ใน

วงอริยสัจ เข้าใจหรือ อริยสัจเป็นเครื่องตรัสรู้ เป็นเครื่องบรรลุธรรม เป็นเครื่องบุกเบิก กิเลสออกเพื่อรู้ธรรมเห็นธรรม ไม่ผิด ไม่ออก ยิ่งอยู่ในวงกายมากเท่าไรก็ยิ่งจะแตก กระจายออกไปมากนะ ใครพิจารณาเรื่องราวร่างกายให้มากเข้าไปเวลาพิจารณานะ เวลาสงบก็ ให้สงบ ตีตะล่อมจิตเข้ามาด้วยสติ ให้มีความสงบเย็น พอสงบแล้วออกจากความสงบนั้นใช้ ทางด้านปัญญา พินิจพิจารณาเรื่องราวร่างกายเป็นสำคัญมาก เมื่อพิจารณาร่างกาย ความรู้ แปรลกๆ ต่างๆ มันจะพิสดารออกไป จึงว่าไม่ออก ก็ออกไปหาอริยสัจ ออกก็อยู่ในร่างกาย ไม่เรียกว่าออก เข้าใจหรือ เอ้า ว่าไป

ผู้กำกับ คนที่ ๓ ครับ

วิธีที่1 ผมนั่งท่อง พุทโธ พร้อมกับมองร่างกายภายนอกตั้งแต่ช่วงคอลงไปถึงขา นั่ง ไปเรื่อย ๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย รู้แต่ร่างกายเท่านั้น ถ้าเป็นวิธีนี้ผมจะรู้สึกจั๊บแต่ร่างกาย แล้ว ก็ไม่เคยพิจารณาให้เป็นซากศพอะไรเลย ในบางวันก็จะจั๊บอวัยวะบางส่วนไปเลย เช่นมือที่ ซ้อนอยู่บนตัก หรือปลายจมูก แต่ไม่เคยมองเห็นร่างกายเหมือนตาเนื้อ เป็นแต่เพียง ความรู้สึกเท่านั้น

วิธีที่2 ผมจับความรู้สึกตามลมหายใจ พร้อมท่องพุทโธ เหมือนที่ผมบังคับลมให้ มันละเอียด คือมันละเอียดลงจริง แต่เหมือนผมบังคับมัน แล้วพอนาน ๆ มันจะหดสั้นมาก เหมือนเข้าไปแค่ช่วงยอดอก หรือไหปลาร้า ลมหายใจก็สั้น

ส่วนวิธีที่สาม ผมจะใช้คล้ายจินตนาการ ว่าตัวเองอีกคนหนึ่งนั่งซ้อนอยู่ในกายนี้ แล้วมองร่างกายทะลุออกมา เหมือนร่างกายเป็นถ้ำหรือถ้ำที่ครอบอยู่

ผมกราบนมัสการเรียนถามว่าผมควรฝึกทางใดดีที่สุด และที่ปฏิบัติมานี้ถูกต้อง หรือไม่ครับ (จาก เก่ง)

หลวงตา เขาบอกเฉยๆ ว่าวิธีที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ความจริงก็เป็นอาการของจิตที่ เทียบเดินอยู่ตามสรรพางค์ร่างกาย หรือตามวิธีการต่างๆ ที่เขาเล่ามานี้ มันก็เป็นอาการของ จิตเท่านั้น แต่เรียกเป็นวิธีที่หนึ่ง ที่สอง ที่สามไปเฉยๆ เราอย่าเอามากำหนด เอามาเป็น อารมณ์ วิธีที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม เหล่านี้เป็นอาการของจิตอันเดียวกันที่พิจารณาไป แล้วแต่ มันจะถนัดทางไหนเวลาใด มันก็ออกของมันไปอย่างนั้น ไม่ผิด แต่วิธีที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ไม่จำเป็นจะต้องมาพูดแหละ มันวิ่งมันเกี่ยวโยงกันอยู่ เอ้า มีอะไรอีก

ผู้กำกับ คนที่ ๔ ครับ

หนูพยายามมีสติรู้ลมหายใจเข้าออก จิตใจข้างในมีความปลอดโปร่ง และมีปีติ ออกมาจากภายใน แต่อยู่ๆ ก็มีจิตเป็นอกุศลมาแทรกในหัว บ้างเป็นคำปรามาสมแรงๆ ว่า

พระพุทธองค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์บ้าง แต่ในใจเนื้อแท้แล้วหนูมีแต่ความสำนึกในพระมหากรุณา พระเมตตาของพระพุทธองค์ กลัวตัวเองร่วงลงนรก พยายามไม่ใส่ใจ มันก็เหมือนยิ่งอยากทำกับมโนสำนึก หนูพยายามวางจิตเป็นอุเบกขา คิดว่านี่ไม่ใช่จิตเรา หนูไม่มีเจตนาอย่างนั้นจริงๆ แต่มันไม่สำเร็จ ไม่ทราบว่ามันควรจะเจริญสติอย่างไรถึงจะขจัดอกุศลจิตนี้ออกไปได้ ربกวนหลงตาได้โปรดเมตตาชี้แนะหนูด้วยค่ะ (จาก เป็นทุกข์)

หลงตา ใจเรื่องอย่างนี้มันมีอยู่ทั่วๆ ไป นอกจากไม่นำมาพูด เรื่องอาการของจิตก็เลสกับธรรมอยู่ด้วยกันมันพืดกันอยู่ในนั้นละ เรากำลังภาวนาพุทโธๆ มันไปตีพุทโธออกส่วนมากมีแต่มันตีพุทโธออก แต่ไม่ได้บอกว่ามันตีพุทโธเท่านั้น เข้าใจไหม อาการเหล่านี้มันมีเหมือนกัน อย่าไปถือเป็นเรื่องผิดก็แล้วกัน มันจะเป็นอาการอะไรก็ให้ทราบไปตามอาการของมัน อย่าไปถือว่าหนักว่าเบา ว่าผิดว่าถูก ถ้าคิดจะตั้งทำให้มัน มันก็ตั้งทำให้เรา ก็เรานั้นแหละสู้เรา เท่านั้นละ

ผู้กำกับ คนที่ ๕ ครับ

ลูกมีงานที่ต้องรับผิดชอบมาก เพียงหมั่นดูอะไรเกิดอะไรดับที่จิต รู้สึกอยู่เช่นนี้บ่อยๆ จิตจะเห็นทุกข์โทษของการเข้าไปยินดียินดีร้ายกับอารมณ์ หรือความคิดปรุงแต่งจิตจึงว่าง แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ในจุดนี้ จะบังคับให้ว่างนานๆ ก็ไม่ได้ ได้เป็นขณะ กราบเรียนถามว่า การหมั่นเพียรรู้สึกที่กาย-ใจบ่อยๆ นี้ จะเป็นการประมาทอนใจที่ไม่ได้นั่งสมาธิ เดินจงกรมเหมือนคนอื่นหรือไม่ และการที่เราจะตัดสินใจว่า เราจะเลือกทำงานที่ไหนที่จะดีที่สุที่สุดกับเรา เราควรจะใช้อะไรเป็นเกณฑ์การตัดสินใจค่ะ หลวงตาโปรดเมตตาด้วยค่ะ

หลวงตา ชี้แจงตอบ ไม่อยากตอบ ไม่ค่อยมีสาระอะไรละพูดตรง ๆ

ผู้กำกับ คนที่ ๖ นะครับ

กระผมปฏิบัติโดยการตามรู้ลมหายใจ และกำกับด้วยคำบริกรรม พุทโธ ทุกคืน กลางวันผมจะตามรู้เวทนา สัญญา และสังขารที่เกิดขึ้น โดยเมื่อเวทนา สัญญา หรือสังขารใดเกิดขึ้น ถ้าผมมีสติดีพอกระผมก็จะรู้เห็นอาการนั้นขึ้นมาชัด และเห็นเหมือนอาการนั้นๆ เป็นก้อนอะไรสักก้อนหนึ่งที่เกิดขึ้นมาเอง และอาศัยอยู่ภายในกายนี้ และเห็นว่ากายนี้ก็สักแต่กาย จิต ลมหายใจ อาการต่างๆ ก็ต่างอยู่ของมันเอง ในการนั่งภาวนาทุกวันใจมีสงบบ้าง แต่สมาธิไม่ค่อยจะแน่นหนาสักเท่าไร แต่สติถือว่าใช้ได้ ผมเลยขอเรียนถามหลวงตาว่า ผมควรจะทำสมาธิให้มากกว่านี้เสียก่อนหรือไม่ และผมปฏิบัติถูกหรือไม่ครับ

หลวงตา ทำสมาธิให้มากที่สุด ถ้าจิตสงบแล้วมันก็จะดวงสบาย มีทางคิดอ่าน ไตร่ตรองได้ ให้ทำความสงบละมากที่สุด ส่วนมากมันไม่ค่อยสงบ ตั้งพื้นฐานในความสงบแล้ว ดี เท่านั้นละ

ผู้กำกับ คนที่ ๗ ครับ อันนี้เขาเป็นโรคร้าย โรคเอดส์ กราบเรียนถามมา

หลวงตา โรคเอดส์ โรคคักโรคคะนอง โรคบ้ากาม เข้าใจไหม โรคเอดส์นี่เป็นโรค บ้ากาม

ผู้กำกับ เขาถามมา ๓ ข้อนะครับ

ข้อที่ ๑ ฉันได้ติดโรคร้าย ซึ่งไม่มีทางรักษาให้หายได้ในปัจจุบัน ขอท่านอาจารย์ อธิบาย เกี่ยวกับเรื่องพลังของจิตของธรรมที่ใช้ได้ผล ฉันจะปฏิบัติตามอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลวงตา ไม่อธิบายซีเกียจ ตั้งแต่ได้ยินว่าเอดส์ๆ เราก็ก้าวแล้วจะวิ่งข้ามทวีปนู่น หยุดไม่เอา

ผู้กำกับ ข้อที่ ๒ ฉันเป็นคนฐานะยากจน แต่ฉันก็ไม่เคยเสียดายที่จะสละทองคำ เงินดอลลาร์ และเงินสด เพื่อร่วมทำบุญกับท่านอาจารย์ แต่ทำไมชีวิตของฉันตอนนี้มัน ย่ำแย่มาก แทบจะหาทางออกไม่เห็น ฉันได้ทำการค้าชนิดหนึ่ง ฉันจะทุ่มเทให้กับมัน ขอ ท่านอาจารย์โปรดเมตตาพิจารณาให้ หากมันเป็นการขวางทางและเสียเวลา ฉันจะข้ามมัน ไปเพื่อตัดสินใจกับชีวิตในขั้นต่อไป

หลวงตา จะเอาอะไรมาเสียดายก็มันยากจน มันไม่มีใช้พอที่จะให้เสียดาย เศรษฐี ต่างหากมีมากแต่ไม่อยากให้ทาน มันเสียดาย อันนี้ไม่มีอะไรจะเอาอะไรไปเสียดาย

ผู้กำกับ ข้อที่ ๓ นะครับ ระยะเวลาที่ภาวนาก็รู้สึกเย็นใจ แต่ระยะนี้ภาวนาไม่ดี แต่ ก็รักษาศีล ๕ ขอท่านอาจารย์ชี้แนะเพิ่มเติมในสิ่งที่ควร

หลวงตา ให้พยายามภาวนาเข้าไปเรื่อยๆ ซิ เอะอะก็จะให้ดีเลิศยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ได้ยังงี้ พระพุทธเจ้าภาวนาแทบเป็นแทบตาย ก็ให้ภาวนาเข้าไปซิ เท่านั้นแล้ว อะไรที่ควร พุดก็พุด ไม่ควรพุดก็ไม่อยากฟัง

ผู้กำกับ รายนี้เขาจะรอฟังคำตอบทางวิทยุตอนส่งไปนี่ครับ

ขอกราบองค์หลวงตา หลานมีปัญหาทางจิต คือหลานได้ฟังเทศน์หลวงตา ทางวิทยุ หลานจึงลองนั่งสมาธิปฏิบัติตามที่องค์หลวงตาบอก นั่งขัดสมาธิ หลานก็เริ่มระลึก พุทโธ พุทโธ พอเริ่มระลึกเท่านั้น ไม่รู้ความคิดปรุงมันมาจากไหน หลังไหลมา ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร ต่ออะไรมากมาย จนหลานต้องรีบลืมตาและนั่งดูเจ้าความคิดที่มันเกิดขึ้นแทน พุทโธ ที่

หลานระลึกไว้ตรงกลางอก ประมาณ ๒ นาฬิกา ที่หลานนั่งลืมตาดูความคิดที่ปรุงแต่งทั้งหลาย อยู่ๆ มันก็หยุด หลานจึงรีบเอาพุทโธแทนที่เข้าไปตรงที่คิด คือกลางอก และนั่งดูพุทโธๆ ในขณะนั้นจิตของหลานก็เห็นการแยกกันระหว่างจิตกับกาย กายเป็นการรวมตัวของธาตุที่เกิดภาวะความสมดุล จึงตั้งอยู่ได้ ส่วนจิตก็มาอาศัยเกาะอยู่ในก้อนธาตุ ทุกอย่างแสดงความเป็นจริงของตัวเองอย่างเต็มที่ เหมือนของที่ถูกรูปเปิดออก ทั้งๆ ที่แต่ก่อนถูกปิดบังไว้อย่างมิดชิด ตอนนี้อะไรหลานนั่งภาวนา จิตของหลานก็จะเห็นแต่ความไม่จริงของกาย และรู้สึกหวาดกลัวทางข้างหน้า ถ้าหลานปฏิบัติต่อไปไม่ได้ หลานจึงกราบขอเรียนถามองค์หลวงตา ว่าหลานควรจะปฏิบัติต่อไปอย่างไร จิตหลานขณะนี้ ไม่ว่าจะนั่งภาวนาหรือไม่ภาวนาก็ตาม ไม่เลือกกาล สถานที่ เวลาจิตจะแยกความเป็นจริงให้เห็น ไม่ว่าเรื่องของกาย ของจิตจะเกิดขึ้นให้หลานได้ดู ได้เห็นบ่อยขึ้น และถี่ขึ้น

หลานจึงขอเมตตาว่าหลานควรจะปฏิบัติต่อไปอย่างไร จึงจะเจริญก้าวหน้า เพื่อความพ้นจากการเวียนว่าย ตายเกิด กราบขอองค์หลวงตา เมตตาอนุเคราะห์หลานผู้ไม่รู้ทางเดินด้วย

ขอกราบองค์หลวงตาในบุญคุณทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านได้ให้ไว้แก่ผู้เดินทาง

หลานผู้คอยความเมตตา

หลวงตา ภาวนาพุทโธให้มาก ความคิดที่มันยุ่งๆ จะค่อยสงบไป พุทโธมากๆ จิตตั้งอยู่กับคำว่าพุทโธ ง่ายๆ ไม่แส่ออกไปให้อารมณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นมา ให้ภาวนาคำบริกรรมมากๆ เรื่องเหล่านั้นจะจางไป ถ้าคำบริกรรมจางเมื่อไรแล้วอันอื่นเข้าทันทีๆ ก็มีเท่านั้นละ (จบแล้วครับ)

การภาวนานี้พิสดารมากนะ คือพอสติจ่อเข้าไปหาจิตที่เป็นต้นเหตุของมหาเหตุมากเท่าไรแล้วมันจะรู้เรื่องราว ทีนี้แตกกระจายออกไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นการภาวนาจึงรู้เหตุการณ์ได้ดี เพราะจ่อเข้าไปมหาเหตุ ที่มันไขว่คว้าอะไรต่ออะไร พอจับเข้าไปนี้แล้วเรื่องเหล่านั้นจะสงบเข้ามา ออกคราวหลังนี้เป็นธรรมออกเรื่อยๆ เป็นธรรมล้วนๆ ไปเลย นั่นมันต่างกันนะ ความคิดธรรมดา กับความคิดที่เกิดขึ้นจากจิตตภาวนาต่างกัน ความคิดธรรมดาเป็นความคิดของกิเลส ความคิด ความรู้ ความเห็น เกิดขึ้นจากการภาวนานี้เป็นความรู้ความเห็นของธรรม เพื่อแก้ตัวเองไปเรื่อยๆ เอาเท่านั้นวันนี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz